

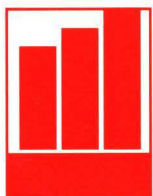
แบบฝึกหัด...ชีวิต

ครูอ้อย วัชรบลิ

คุณจิราภรณ์ สุธาสุทธิ
ที่ปรึกษาบริษัท
Tel. 0-2907-0118
Fax. 0-2578-3432
Mobile. 08-9896-7566

บริการจัดทำและปรึกษาด้านบัญชี การเงิน และภาษีอากร

ACCOUNTING AND MORE CO.,LTD.
บริษัท แอคเคาท์ติ้ง แอนด์ มอร์ จำกัด

ACCOUNTING AND MORE CO.,LTD.
บริษัท แอคเคาท์ติ้ง แอนด์ มอร์ จำกัด
74/38 หมู่ 4 ถ.พหลโยธิน แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ 10230

โดย.. คุณอภิรดี นากุลอน

“

หากย้อนเวลาได้
คงจะทำและไม่ว่าในหลาย ๆ เรื่อง
แต่เพราะย้อนอดีตไม่ได้
จึงน่าที่จะทำวันนี้ให้ดีที่สุด
ชีวิตไม่ได้โดดเดี่ยวอย่างที่คุณคิด
เพราะเรายังมีมิตรแท้ที่ชื่อ ‘กำลังใจ’
และใช้สิ่งที่มืออยู่กับตัวคือ ‘สติ’
เป็นตัวช่วย
ในการแก้ปัญหา “แบบฝึกหัด...ชีวิต”
ตารางที่ยังมีลมหายใจอยู่
จงสู้ต่อไป !

”

แบบฝึกหัด...ชีวิต

- ISBN : ISBN : 978-974-8485-39-3
- จำนวนพิมพ์ : 3,000 เล่ม
- พิมพ์ที่ : PNK & SKYPRINTING CO.,LTD.
- ผู้เขียน : ครูอ้อย อัญชลี เอื้อสุนทรกุล
- อาร์ต ดีไซน์ : สกายบุ๊กส์ ครีเอทีฟ
(เจเจ จ๊ะเอ๋ ดาด้า สัมซ่า)
- จัดจำหน่ายโดย : บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
โทร. 0-2958-1125-7, 0-2567-5119
โทรสาร. 0-2567-5105
Website : www.skybook.co.th

อาลัย... คล ใจให้เขีย น

การดำเนินชีวิตของแต่ละคนแตกต่างกันไป
ตามกรรมและกาลเวลา

ดิฉันเชื่อในสิ่งนี้ เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมา
ดิฉันต้องเผชิญกับเรื่องต่าง ๆ มากมาย จนบางครั้ง
แทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ก็โชคดีและประสบความสำเร็จ

ในหลาย ๆ เรื่องทำให้ชีวิตเหมือนการเดินทางที่ต้อง
ผจญภัย และเจอเรื่องราวมากมายที่เป็นเสมือน “แบบฝึกหัดชีวิต”
ที่ทดสอบดิฉันให้ต้องลงมือปฏิบัติจริง แก้ไขปัญหาต่าง ๆ จาก
แบบฝึกหัดที่ดิฉันเคยให้นักเรียนทำ และดิฉันเป็นผู้ตรวจ ถ้าทำผิด
ก็แก้ไขให้ถูกเพื่อจดจำไม่ให้ผิดอีก แต่ “แบบฝึกหัดชีวิต” ของ
ดิฉันมีโจทย์เข้ามามากมาย ดิฉันลองผิดลองถูกด้วยตนเอง ไม่มี
แบบฟอร์ม อาจจะมีกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นโจทย์บ้าง แต่โชคดีที่มี
หลาย ๆ ท่าน ช่วยแก้ปัญหา “แบบฝึกหัดชีวิต” ที่เกิดขึ้นกับดิฉัน
ทำให้เป็นความโชคดีที่คาดไม่ถึงในชีวิตดิฉัน

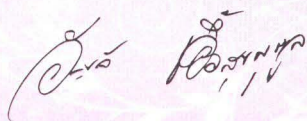
จากโจทย์ความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่แบบกะทันหัน 2 ครั้ง ทำให้ชีวิตดิฉันเปลี่ยนไปจากเดิมมากมายที่เคยร่าเริงแจ่มใสหายไป เป็นระยะเวลาานานพอสมควร กว่าจะค้นพบตัวเองอีกครั้งก็สะบักสะบอม มีชีวิตที่เหนื่อยพอสมควร

ดิฉันชอบแต่งกลอนจากความรู้สึกที่แท้จริง ให้กับคนใกล้ชิด ในวันสำคัญต่าง ๆ และใช้เวลาไม่นานก็ออกมาเป็นคำอวยพร คำตัดพ้อ คำแสดงความรู้สึกที่อยากให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ ดิฉันเคยเขียนเรื่องสั้นสมัยเป็นนักเรียนมัธยม เขียนลงนิตยสารโรงเรียนและนิตยสารในยุคสมัยนั้น ตามเวลาและโอกาสที่ทำได้

เมื่อวันจบการศึกษาระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผศ. ดร. วินิต เกตุขำให้ข้อเสนอแนะว่า **“อาจารย์ อ้อยลองเป็นนักเขียนดูสิ”** เพราะชอบความคิดของดิฉันและได้รับการผลักดันจากคุณครูจิราภรณ์ สุธาสุทธิเสมามา

ดิฉันรู้ตัวดีว่าเป็นผู้หญิงซึ่งมีสองลักษณะ คือร่าเริง แจ่มใส มีอารมณ์ขัน แต่ก็มีมุมเศร้าลึก ๆ ในใจเสมอ

ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้คงเป็นประโยชน์กับผู้อ่านทุกวัย ก่อนที่บางอย่างจะสายเกินไปในชีวิต และหวังว่าคงมีส่วนในการแก้โจทย์ปัญหา **“แบบฝึกหัดชีวิต”** ของทุกท่านได้บ้าง

สารบัญ...

3 อาลัย...ดลใจให้เขียน

6 ถ้า...ไม่มีพรุ่งนี้

9 เด็กเอ๋ย...เด็กน้อย

12 ชีวิตวัยเรียน

17 ชีวิต...ในมหาวิทยาลัย

22 วรรณกรรม...จำไปสืบ

96 บอกรัก...เขาเขา

105 คุณเบิร์ดคะ...

ดีขึ้นซ่อม (ใจ) ใหม่

112 เขียนถึง...คนบนฟ้า

126 อันเดีย...แด่แม่หัวจรด

140 พุทธานิคม...พี่ชายคะ

164 เด็กไทย...ใช่เกาหลี

169 บอกสองท่านหนึ่ง...น่าทึ่งจัง

172 ทายซี...ใครเอ่ย ?

200 วันเกิดที่ประทับใจ...ที่สุด

204 ใจจะขาด...รอน ๆ

210 แบบพิทักัดชีวิต...ไปมีวันจบ

29 วันแห่งความสำเร็จ

33 ก้าวใหม่...ของชีวิต

38 อักทบาทหนึ่ง

40 เมื่อโลกของฉัน...มันเปลี่ยนสี

48 ด้วยสองมือแม่

54 ภาเป็นพ่อ

58 พัดคว...ไวยากรณ

60 เวลา...ที่สวนทาง

65 เพิ่งรู้...ว่าเหนื่อยแค่ไหน

69 ไม่อยากให้มี...วันอาทิตย์

82 ปู่จำ...อย่าฆ่าตัวตาย

86 แบบพิทักัด...ชีวิตของยู

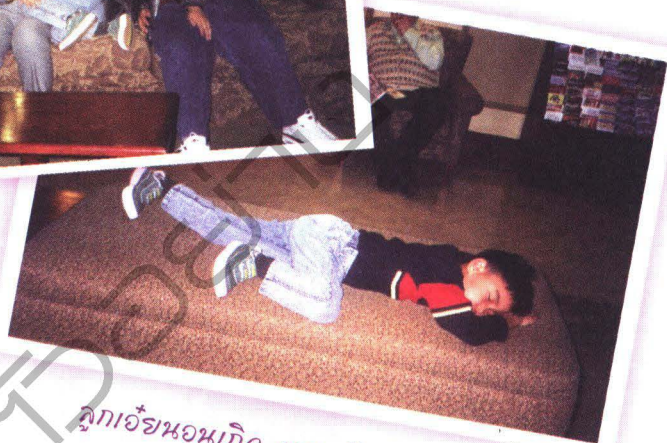
142 มกฏพันธณีย

152 ประเทศนปาล

154 คุณครู...ผู้ปิดทองหลังพระ

158 ดอกพล

160 ค่ายพระรามหก

ลูกอ้วนนอนเกิด...นอนสียาจำ
(ที่แคนาดา)

ถ้า...ไม่มีพ่อรุ่นนี้

“ทำไมคนไข้ต้องร้องไห้คะ”

“เขาร้องให้ทำไม”

เสียงคุณหมอจากโรงพยาบาลพูด
“ไม่ทราบคะ ไม่ทราบว่าร้องให้ทำไม”

“เธอร้องให้ทำไม”

ทุกประโยคก็กองอยู่ในหูของดิฉัน ดิฉันรู้คำตอบที่ดิฉันกำลังหนีความตายอย่างสุดชีวิต ดิฉันเพิ่งรู้สึกตัวจากการหมดสติไประยะหนึ่ง สามัญสำนึกบอกว่า **ฉันต้องสู้ ต้องสู้กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตดิฉันให้ได้...**

ดิฉันอาจจะเหนื่อยโดยไม่รู้ตัว ด้วยนิสัยที่พอลงมือทำอะไรแล้วจะทุ่มเท ล้มพักผ่อน ลืมความเหนื่อย และสุดท้ายคือลืมอายุ เมื่อร่างกายรับไม่ไหวก็ทรุด แต่สิ่งหนึ่งที่ลืมไม่ได้ ไม่ว่าร่างกายหรือจิตใจอยู่ในสภาพใดก็ตาม คือชีวิตที่ดิฉันต้องรับมือตลอดหลายชีวิต ช่วงนั้นเตรียมงานที่จะทำในวันรุ่งขึ้น ตอนเย็นรู้สึกเวียนศีรษะ อาเจียน หน้ามืด พยายามตบโตะที่ทำงานเรียกให้คนช่วย พอรู้สึกตัวบ้างว่ามีผู้ร่วมงาน 3 - 4 คนมาช่วยบีบนวดให้ หลังจากนั้นไม่รู้สีกตัวอีกเลย...!

“

รู้สึกตัวอีกที...ตอนอยู่บนเตียงที่โรงพยาบาล

ครั้งหนึ่งเคยคิดว่ามีชีวิตอยู่ก็ได้...ตายก็ได้

แต่เมื่อถึงเวลา....กลับหนีความตายอย่างที่สุดเท่าที่ใจจะสู้ได้

ต่อไปนี่คือเรื่องราวที่เกิดขึ้น

เป็นจุดพลิกผันในชีวิตของดิฉัน...

”

เด็กเฒ่า...เด็กน้อย

๗) เด็ก ๆ ดิฉันเรียนโรงเรียนใกล้ ๆ บ้าน มีความสามารถบ้างพอสมควร พอจะทำได้เวลาโรงเรียนมีงาน ดิฉันไม่ใช่คนสวยแต่ชอบแต่งตัว เรียนหนังสือใช้ได้ สอบได้ที่หนึ่งเสมอ

“

ชีวิตเริ่มเปลี่ยนเมื่อย้ายโรงเรียน
ตอนขึ้นชั้นประถมปีที่ 3 ไปอยู่โรงเรียนใหม่มีชื่อเสียง
ระดับประเทศ เข้าไปปีแรกสอบได้ที่ 1 และตลอดมา
เป็นที่ภูมิใจของพ่อ...

”

ตอนเช้าในรถของครอบครัวจะมีพ่อ แม่ ดิฉัน และน้องชายอีกสองคนร่วมเดินทางไปโรงเรียน น้องชายทั้งสองเรียนโรงเรียนชายที่มีชื่อเสียงระดับประเทศเหมือนกัน ตอนเย็นก็มีสมาชิกเท่าเดิม ดูเป็นครอบครัวที่อบอุ่นมาก

ด้วยความเป็นอยู่ที่ไม่มีย่าผู้หญิง จึงชอบไปอยู่บ้านย่า
ย่าพาลงเรือไปขายของที่รังสิตตั้งแต่เล็กชอบมาก ได้นอนในเรือ
ยุ่งกั๊ดขึ้นผืนเต็มหน้า บางครั้งไปอยู่บ้านป่าที่บางมด เป็นชีวิตที่
สนุกสนานมาก ไม่อยากให้เวลาผ่านไปเลย ป่ามีลูกสาว 2 คน
สนิทกันมาก ชีวิตมีครบทุกรสชาติที่นี่ ได้พายเรือ ได้เฝ้าต้นลิ้นจี่
ตอนกลางคืนกันไม่ให้ค้างความมากินลิ้นจี่ ตอนกลางวันที่กระโดด
ลงท้องร่องจับปลาจับกุ้งในคูน้ำ

พอถึงเทศกาลต่าง ๆ จะมีงานที่วัด ถ้าตรงกับวันหยุดจะ
ไปเกือบทุกงาน ชอบดูลิเก ไม่ชอบดูหนังกลางแปลง วัดไหนมีลิเก
เลือกไปวัดนั้น พอไปถึงบ้านป่า ชอบชวนลูกป้าเล่นลิเก พอวัน
ธรรมดาหรือเปิดเทอมก็กลับมาอยู่บ้านเพราะต้องไปเรียนหนังสือ
ร้องไห้ทุกทีที่ต้องกลับบ้าน

“

ชีวิตที่บ้าน พ่อ แม่ หัดให้ทำงานบ้าน
ภูบ้าน ทำกับข้าวบ้าง
งานที่ชอบที่สุดคือทำกับข้าว นอกนั้นไม่ชอบ
ไม่ค่อยเป็นแม่บ้านเท่าไร

”

ลูกพี่ที่ไปอยู่ด้วยในวันหยุด

ชีวิตวัยเรียน

เรียนโรงเรียนหญิงล้วน ที่นี่สอนเรื่องกิริยามารยาท การเข้าสังคม ซึ่งเป็นการสอนที่นอกเหนือจากบทเรียนในตำรา รู้สึกเหมือนโรงเรียนเป็นบ้านหลังที่สองเพราะใช้ชีวิตอยู่ที่โรงเรียนมากกว่าบ้าน แต่โรงเรียนอยู่ไกลต้องตื่นแต่เช้าเพื่อเดินทางไปเรียนหนังสือ ในแต่ละปี มักได้เป็นหัวหน้าห้องเพราะพฤติกรรมในสายตาครูเป็นคนพูดน้อย เรียบร้อย เป็นผู้นำ (ข้อมูลจากสมุดพกที่คุณครูเขียน)

รู้ตัวดีว่าลายมือไม่สวย พอกลับบ้านพ่อตรวจสมุดจด การบ้านแล้วบ่นเรื่องลายมือ จะแก้ตัวว่าครูให้รีบจด วันไหนพ่อไปรับเย็นจะร้องไห้เพราะรู้สึกว่าโรงเรียนอยู่ไกลมาก มียุ่วันหนึ่ง รถพ่อเสียให้คนรถข้างบ้านไปรับ เขาลืม รอจนค่ำ ไม่ทราบว่าจะขณะนั้นคิดอะไร เอาบัตรกลับบ้านฝากป่าที่เฝ้าประตูแล้วเรียกแท็กซี่กลับบ้าน เพราะสมัยนั้นไม่มีโทรศัพท์ติดตัวที่จะติดต่อกันได้ นั่งมาได้สักครู่ ผ่านโรงเรียนน้องชายเห็นแม่อยู่ในแท็กซี่กับน้องชาย แต่ไม่บอก แท็กซี่จนเขาไปส่งถึงบ้านมีเงินอยู่ในกระเป๋านักเรียน 25 บาท พอดีกับค่ารถแท็กซี่ (30 กว่าปีที่แล้ว)

พอพ่อแม่กลับมา อบรมเป็นชุดเลยว่าไม่
ปลอดภัย นั่งมาได้ยังไง เวลานั้นคิดว่า
พ่อแม่เป็นอะไรหรือเปล่า จึงไปรับเราไม่ได้
แต่ไม่กล้าบอกเหตุผล

“
ช่วงที่เรียนหนังสือชอบเขียนกลอน
เขียนเรื่องสั้น แต่มีข้อเสีย
คือเป็นคนไม่รักการอ่าน
อ่านแต่ตำราเรียน
หนังสืออื่นไม่อ่านเลย
เรื่องเรียนพ่อแม่ไม่ต้องเตือน
ดูแลตัวเองได้”
”

ตอนอยู่มัธยมต้นมีเหตุการณ์ 14 ตุลา 16 ซึ่งเกิดในวันที่ 14 ตุลาคม 2516 โรงเรียนหยุดหลายวัน ดีใจกันใหญ่ คิดแบบเด็ก ๆ ว่าไม่ต้องไปโรงเรียน ไม่มีความกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับประเทศชาติ บางปีน้ำท่วมเพราะโรงเรียนอยู่ต้นแม่น้ำ โรงเรียนต้องเลื่อนเปิดเทอม มีความสุขมากที่น้ำท่วมถนนและท่วมโรงเรียน ด้วยเหตุผลที่ไม่ต้องไปโรงเรียนและได้หยุดต่อ

ตอนอยู่มัธยมปลายได้เป็นประธานได้ว่าที่ เคยไปได้ว่าที่ นอกโรงเรียน 2 - 3 ครั้ง และเคยได้ว่าที่หน้าพระที่นั่งด้วย เวลาเปิดม่านเห็นคนฟังน้อยจะพูดไม่ค่อยออก ถ้ามีคนฟังมากเหมือน

เป็นกำลังใจ พุดได้ไม่ติดขัด มักจะเป็นหัวหน้าฝ่ายค่าน อยู่ฝ่ายเดียวกับนายแพทย์จักรินทร์ นพจินดา แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านคอที่โรงพยาบาลตา นู คอ จมูก สมอง ที่คุณหมอเรียนอยู่โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย

ช่วงเรียนมัธยมปลายได้มีโอกาสแสดงละครเวทีของโรงเรียนเรื่อง **"หัวใจนักรบ"** ได้เชิญนายอำเภอและนายทหารที่ได้รับบาดเจ็บจากการสู้รบจากชายแดนมาเล่าถึงวีรกรรมระหว่างการแสดงด้วย หลังจากนั้นก็เขียนบทละครเอง แสดงเอง เวลาโรงเรียนมีงาน ถ้าสวดยกว่านี้คงได้เป็นนางเอกไปแล้ว ช่วงที่แสดงละครจบได้โทรศัพท์ถึงเพื่อนเพื่อคืนชุดการแสดง แต่ด้วยภัยน้ำท่วมโทรไปกี่ครั้งก็ไปติดหน่วยงานหนึ่งและชายคนเดิมเป็นคนรับสาย เพราะเขาอยู่เวร เขาก็หวังดีถามหมายเลขโทรศัพท์แล้วก็โทรไปหาเพื่อนเพื่อที่จะให้เพื่อนโทรกลับมาหมายเลขนี้ สายจะได้ไม่พันกัน

หลังจากนั้นหนึ่งวัน เขาคณเดิมโทรมาที่บ้าน บอกว่าได้ยื่น
เสียงแล้วถูกชะตา โทรมาทุกวันทำให้อารมณ์เสียมากเพราะโดน
ฟอดๆ วันหนึ่งเขาก็ส่งจดหมายพร้อมรูปถ่ายมาให้ดู ทำให้รู้ว่าเป็น
วิศวกร เขาเก่งนะมีหมายเลขโทรศัพท์แล้วโทรไปถามว่าหมายเลขนี้
เป็นบ้านใคร พอได้ชื่อพ่อในสมุดโทรศัพท์ก็ได้ที่อยู่ด้วย พอรำคาญ
เขาก็ให้ผู้หญิงโทรมาก่อนแล้วค่อยมาพูดสาย หลังจากนั้นประมาณ
1 ปีเขาก็เลิกคบจนเพราะอ่านเจอข่าวของเขาที่หน้าหนังสือพิมพ์ด้วย
เรื่องไม่ดี ซึ่งเขาโดนจับและอาชีพอเขาก็เป็นวิศวกรจริง ๆ

พอจบมัธยมปลาย สอบเข้าศึกษาต่อที่คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร (ทับแก้ว) ตอนเรียนอยู่มัธยมปลายก็ยังคง
ไปบ้านป่าในวันหยุด และมีโอกาสได้พบกับชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็น
หลายชายของเจ้าของโรงงานที่มาเช่าบ้านป่าเพราะเขาเอาค่าเช่า
ที่ดินมาให้ป่า พอเดินผ่านโรงงานกับลูกสาวป่า เห็นเขากำลังเช็คไม้
อยู่เขาถามว่า

“

“ไปไหนมาครับ”

ตอบโดยไม่ได้วางแผน “ไปซื้อปลาทุมาค่ะ”

ปลาทุก็ยังไม่อยู่ในมือ

แต่รู้สึกเหมือนปลามันมีชีวิต มันดิ้นได้

แท้จริงแล้วมาจากหัวใจที่เต้นแรงนั่นเอง

”

ชีวิต...

ในมหาวิทยาลัย

“

ด้วยประกาศิตของพ่อ
ถ้าสอบเข้ามหาวิทยาลัยต่างจังหวัด
ได้ ไม่ให้อยู่หอพัก ต้องกลับบ้านทุกวัน
ถ้าต้องอยู่หอให้สละสิทธิ์
แล้วไปเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน

”

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นความภูมิใจ เมื่อเข้าไปดูสถานที่
แล้วยิ่งทำให้อยากเรียนเพราะบรรยากาศดีมาก สวยงาม มีต้นไม้
ดอกไม้เต็มไปหมด ทำให้ตัดสินใจเลือกที่นี่

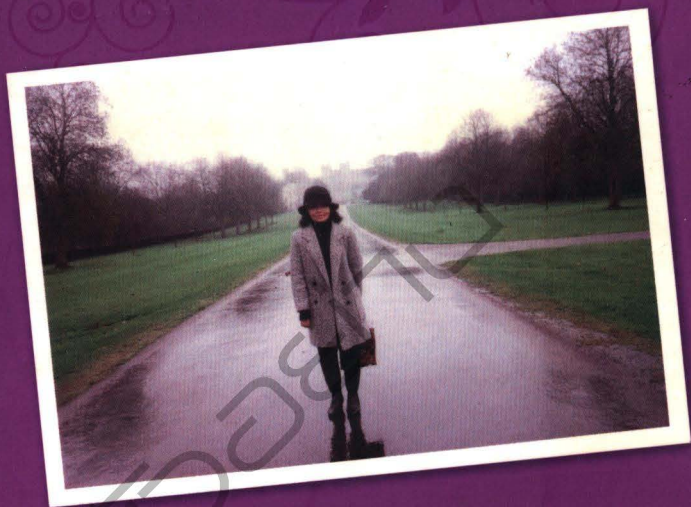
ต้นตอวันที่ 5 ออกจากบ้าน 6 โมงเช้าเพื่อไปเรียนที่
นครปฐม นั่งรถประจำทางไปต่อรถโดยสารที่ท่าพระ เป็นอย่างนี้
ทุกวัน แต่จะประมาณเวลาได้พอดีเพราะรถไม่ติดเลย พวกเดินทาง
ไปกลับทางมหาวิทยาลัยเรียกว่า “**เด็กเดินเรียน**” ในกลุ่มมีอยู่
ด้วยกัน 6 สาว ที่อยู่หอพักเรียกว่า “**เล็ชเรียน**” ซึ่งมีเป็นร้อยละ

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยนั้นสนุกดี วันรับน้องใหม่พวกเดินเรียนจะเป็นพวกที่เขาจำหน้าไม่ค่อยได้ ไม่เหมือนพวกอยู่หอพักหรือพวกเลื่อยเรียนที่เขาพบกันตลอดทั้งวันจะจำกันได้หมด วันนั้นคิดอย่างไรไม่ทราบแต่ชุดไปรเวท นุ่งกางเกงยีนส์ ใส่เสื้อเชิ้ตทำตัวเป็นรุ่นพี่แล้วไปยืนดูเขาทำกิจกรรมรับน้องด้วยการลอดซุ้มที่ทำด้วยทางมะพร้าวเป็นทางยาวพอสมควร ข้างในรุ่นพี่ก็จะจุดประทัดไล่ไปในซุ้ม โชคดีที่ไม่ไปลอดซุ้มเพราะเป็นคนตกใจง่ายกับเสียงดัง พอลอดซุ้มได้รุ่นพี่ก็จะดักประแป้งที่หน้าจนขาวออก แล้วให้ล้มลงไปในไห ข้างในไหจะมีปลาไหล ซึ่งเหมือนมีอะไรมาแอบบอกให้ไม่ทำกิจกรรม เพราะเป็นคนที่ยักวุ่นและปลาไหลมากถึงมากที่สุด ไม่มีใครทราบว่าคนที่ยืนดูอยู่นี้เป็นน้องใหม่ปี 1 เพราะเขายังจำไม่ได้ ไม่รู้สึกเสียดายที่ไม่ได้ร่วมกิจกรรมนี้ เวลาที่มหาวิทยาลัยมีงานค้า ๆ ชายหนุ่มที่รู้จักกันกับที่บ้านป่าจะขับรถมารับพวกเราทั้ง 6 คนกลับกรุงเทพฯ

กลุ่มเด็กเดินเรียน

เพราะพวกเราไม่ค้ำ เรานัดมาด้วยกันตอนเช้า และกลับด้วยกันตอนเลิกเรียนทุกวัน บางครั้งเป็นช่วงสอบ มีสอบกลางคืนบ้าง เพราะนักศึกษาที่อยู่หอพักมีมากกว่านักศึกษาเดินเรียน สอบเลกติกจำเป็นต้องนอนหอพักเพื่อนบ้างกินนอนทั้ง 6 คน แบ่งกันไปห้องละ 2 คน ตอนเช้าที่จักรยานออกไปซื้อปาห่องโก๋ ซึ่งเป็นอาหารโปรดแต่ต้องทานร้อน ๆ ที่จักรยานไปนอกรั้วบริเวณนั้นเรียกว่า **“ท้าวขวัญ”** เสียงคงดัง สุนัขทั้งฝูงจึงวิ่งไล่จักรยานพวกเราทุกคนต่างก็ปั่นจักรยานไม่คิดชีวิต ไม่มีมิตรที่แท้จริงตอนหนีสุนัข

ชีวิตเหมือนการเดินทางที่ทอดยาวไปข้างหน้า
ไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดลงวันไหน ใช้เส้นทางที่ผ่านมาเป็น
“แบบฝึกหัด...ชีวิต” เพื่อก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

ขอขอบพระคุณอย่างสูงค่ะ
ครูอ้อย อัญชลี

ISBN : 978-974-8485-39-

แบบฝึกหัดชีวิต

9 789748 485393

ราคา 199 บาท